

SZALATNAI REZSŐ: MARCIUSI SZÓ

Megállunk a szőke dombok alján,
kinyujtom karom színed felé,
mint testvérek, ha találkoznak.
Lásd, vallom, tiszta vagyok, miként a mész,
szívem csupa zengő téglá,
a dunai vasdaru zúgását hoztam magammal
e szilaj márciusi szélben, melytől szikrát vetnek a gránitok,
acélba olvad tőle a kar, szalmakazlak gyulladnak ki
dohos tetők alatt s mohos zsindelyek sivító ívben
vágódnak le fitos kastélyok tetejéről.

Felhőbe fúrom hát sorsrepezítő gondolataimat,
magam pedig csavarom a zúgó szélbe, e jó halinába,
otthonom ő, ködlepte őseim, bozontos eretnekek
utolsó izenete, kik vékony lengyel lovakon jártak itt,
Bártfa és Lócse közt, a lázadó Jézus ígéivel
és labanc koponyákra kopogott szabadság táncos fokosáival.
Lassan gyullad a szemem rájuk gondolván,
hullámot ver vérem apám szülőföldje előtt.

No mesélj, hát mesélj! — így szóljak tán hozzád?
Csattogtasd fogaid! — ezt mondom én neked,
nézd, úgy tart a hegyek fukar tenyere, mint egy
marék füstölgő hamut s óva és ringatva
két bronz-kezevel csak lenyugvó napunk nyúl feléd.

A folyó elkerült, vasut távolról füttyent reád, falaid közt
zsoltárt dúdol a szél, szárnyasoltárok alá fekiúdt el
pihenőre zászlós istened, babonák kódén éhes gyerekek
sírnak, rongyos zsellérek várják a muszáj-irgalom kenyerét,
a jegyző bort iszik tornácos házában s víg tolvajok
futnak a kertek alatt.

Ó messze vannak, messze a gépek széttáruló karjai,
barátaim!

e hepehupás utakon hideg gyárkémények állnak,
mint felkiáltójelek,
zuzmarás szavak remegnek s maró szagokba szédül
itt csillámos fenyők éber íze.

Ó szerelmes fájdalomú földem!

mit integetnek országutaidon a topolyok
s mögöttük a bálványos tornyok,
mit visznek magukkal délre meg keletre a folyók?
Üres barázdák jaját viszik, kicsiny patakok mérgét,
kések csillogását —

őket énekelem én e vijjogó szélben,
add, óh Március, bátor legyen ez az ország,
veled nőjjon

a vasizű orkánba fonva kicsi karjait.